

24. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

Nygårdskirken 19. november 2023, kl. 14

Tekst: Mt 9,18-26

Salmer: 812, 233; 14; 399; 30, v.2, 732

Tak Gud fordi du er evig og er os evigt nær. Amen.

*Forstyrrer jeg? Har du tid et øjeblik? Vi spørger høfligt, for tiden er kostbar; vi skal passe på ikke at tage hinandens tid. Vi er tidens børn; for os har alting en ende, så vi haster afsted, splittet mellem fortid og fremtid, mellem det, vi fortryder, det vi savner og sørger over – og så håbet om noget nyt og bedre. Altid spørger vi: *Hvor længe? Hvor tit? Hvornår?* Hører vi, at nogen har mistet deres kære, spørger vi: *Hvor gammel blev han? Hvor længe var hun syg? Hvor mange år fik I sammen?* Hvad skal vi bruge de tal til? Lægger vi alder og gode år sammen og trækker sygdomsperioden fra? Og kan vi dermed få et tal på, hvor godt det liv så var – og hvor stor sorgen derfor bør være? Kender I mon til, at man prøver at trøste jer med, at det da var et *langt* liv og han var jo så *dårlig* – som det skulle gøre sorgen mindre? Matthæus*

24. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

fortæller, at Jesus helbredte en kvinde, der havde blødt i 12 år; Lukas kæder det i sin version sammen med, at den pige, Jesus bagefter gjorde levende igen, *også* var 12 år. Som godt 12-årig får en pige typisk sin første menstruation – og bliver kvinde. På Jesu tid, ja, mange steder også i dag - er dét selve meningen med en piges liv: At hun skal blive fødedygtig. Omvendt regnes en kvinde så for helt overflødig efter overgangsalderen. En pige, der dør som 12-årig: Er hendes liv så meningsløst? Er hun noget at sørge over? En kvinde der år ud og år ind bløder alt liv ud – er hendes liv meningsløst? Er hendes død en skønne dag noget at sørge over? Kærligheden spørger *ikke* sådan! Gud spørger *ikke* sådan! Gud er liv og nærvær, en fylde af mening, som intet kan standse. Heller ikke tiden – heller ikke døden. Og Gud kalder os for sine børn: Så vi er ikke kun tidens men også evighedens børn! Vi er *mere* end vores dage og år her på jorden! Og at stole på det – det er at *tro*: Om vores tidslinje bliver lang eller kort, så bliver dog hvert skridt, vi tager, *fulgt nøje* af Gud: Og om vi så blot strejfer Gud usynligt og umærkeligt, mens vi haster afsted, så ved Han om os og tager sig af os. Om Han berører os et

24. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

kort sekund på vejen, eller Han går med os hjem og som lægen giver os et *helt kvarters* konsultationstid – det gør ingen forskel: For Gud er ikke bundet af tiden – Han er her og nu; hos os i dag såvel som på gader og stræder i Galilæa for 2000 år siden. Han giver liv her og nu, selv når vi kun kan se død og mangel på mening! Jesus var helt uberørt af tidens magt og helt rolig midt i den storm af panik, som sygdom, lidelse og død, hvirvler os ind i: *Skynd dig, inden hun dør! Der er ingen tid at spille!* Nej, stress og jag og spildtid *findes* ikke hos Jesus: Hvor *han* er, fylder han os *op* med mening, med tro, håb og kærlighed og giver os tilbage til hinanden! Gud er her og krydser vores tidslinje med sit evige nu! For når Guds evighed krydser tiden, opstår der er kors: Og i korset ophæver Gud tidens gang og dødens magt over os! Og i dåben blev korset tegnet for dit ansigt og dit bryst – til et vidnesbyrd om at du ikke skal tilhøre tiden, nedbrydelsen og døden; nej, du tilhører den levende Gud i al evighed.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.